

Док сам летос боравио у Приштини где сам снимао документарни филм "Тежина ланаца", имао сам прилику да проведем неколико дана са колегиницом из Москве која ми је помагала око снимања. Приметила је да Албанци, који су могли олако да одустану од идеје о „Републици Косово“ за време Тита или Милошевића знајући коликој војној сили би се супротстављали, никада нису изгубили веру у остваривост свог циља. Дочекали су својих пет минута и сложено одиграли игру у своју корист. Иако је дискутабилно да ли сада имају више слободе као америчка колонија, постигли су оно за шта су се борили - Косово којим не управљају Срби. Колегиница Рускиња, међутим, не види зашто би било немогуће да Срби поврате Косово. Исто колико се Албанцима на тренутке чинило немогуће да српска војска напусти Косово, толико сада многим Србима звучи немогуће да се икада поново завијори српска застава у Приштини.

Оно што сада не можемо да променимо је одлучност Сједињених Држава и већине чланица Европске уније да Косово не буде под српском контролом. Али то није једини проблем. Постоји нешто што ме узнемирује далеко више – што се Срби у све већем броју одричу Косова. Ово није спонтана појава, већ се она пажљиво гради. Ево како се то ради – прво форсирају идеју да Европа, односно ЕУ, нема алтернативу. Затим на то додате флоскулу „И Европа и Косово“, што здравом логиком у односу на претходну реченицу подразумева да је Косово нешто што кочи улазак Србије у ЕУ, али, ето, ипак се наводно нећемо одрећи тог Косова. На тај начин се народу намеће идеја да је Косово сидро које нас онемогућава да пловимо даље и одмах се људи почињу делити на оне који су „за Европу“ и оне који су „за Косово“.

Постоји нешто што ме узнемирује далеко више – што се Срби у све већем броју одричу Косова. Ово није спонтана појава, већ се она пажљиво гради.

Ми смо Европа

Ако се попнемо изнад политичке сфере, Косово се може гледати више као симбол нечег суштинског што је наше, а одузето од нас. Између осталог, Косово се користи од стране западних фактора као шпиц којим се жели пробити наша психолошка баријера која нас спречава да постанемо комплетна колонија запада. Ако се не боримо да срж нашег идентитета остане нама, чега смо још спремни да се одрекнемо? Зашто би се зауставили на нашој највећој светињи? Како да други народи поштују нашу историју, традицију и моралне вредности ако ми то сами не чинимо? Какав би ми народ били када би се одrekli свега што су генерације пре нас градиле, када би плънули на оне који су изгинули да би ми живели у Србији, а не у Турској или некој другој држави?

Шта има да се ми доказујемо остатку Европе да смо вредни тога да себе зовемо Европљанима? Никола Тесла је једном рекао: „Поносан сам што сам потекао из витешког народа, који је у непрестаној љутој борби за своје идеале и европску културу задужио Европу и свуда заслужио част и поштовање читавог света, нарочито велике Америке.“ Чему та потреба да се стално некеме доказујемо да смо вредни њиховог поштовања? Зашто се правдамо што имамо мит о Косову, што смо се борили за оно што је наше упркос лошим изгледима за победу, што се инатимо кад знамо да смо у праву? Зар толико не волимо себе и почињемо да верујемо да нисмо у праву по питању Косова? Зар мислимо да су западни политичари, који нас данас „уче“ како да будемо цивилизован и демократски народ, заиста бранили цивилизацију и демократију када су подржали терористичку ОВК? Ко су ту истински Европљани?

Бољи систем

Више од 66 одсто студената Универзитета у Београду размишља да напусти Србију после завршетка студија. Једна је ствар студирати у иностранству (где се могу стећи знања и искуства која се могу применити у Србији), а друга живети у иностранству након студија. Уместо да блистави умови будуће Србије размишљају како да унапреде своју државу, они размишљају како да шмугну из ње. Зато није изненађујућа огромна подршка великог дела омладине уласку Србије у Европску унију. То ће им најлакше омогућити да побегну из земље и посвете свој живот унапређивању туђих земаља у којима су тамошњи народи већ изградили системе у којима се може мирније радити и живети. Питам се, који народ ће успоставити бољи систем у Србији?

Шта има да се ми доказујемо остатку Европе да смо вредни тога да себе зовемо Европљанима? Никола Тесла је једном рекао: „Поносан сам што сам потекао из витешког народа, који је у непрестаној љутој борби за своје идеале и европску културу задужио

Европу..."

Ако се овако настави, бољи систем се неће успоставити, већ ће се постојећи све боље и софистицираније шминкати. У таквом систему грађани Србије служе као јефтина радна снага за западне фирме које се хвалисају како колонизирају Србију и цео Балкан. Западу није у интересу богата Србија, јер тада радна снага поскупи. Тада је српска индустрија јака и способна да се такмичи са страним произвођачима. Зашто би запад стварао себи конкуренцију? Шминка се састоји од медијског испирања мозга и гебелсовског понављања празних флоскула од стране политичара који ће једини имати финансијску корист од продавања Србије. Зато овако не сме да се настави.

Повратимо Србију

Конфучије је давно рекао: "Ако хоћеш да промениш свет, почни од себе". Применимо ли ову изреку на ситуацију у којој се Србија и српски народ налази, морамо да мењамо начин на који реагујемо на околности које дефинишу наш свакодневни живот, да престанемо да све прихватамо здраво за готово и супротставимо се нелогичном и неразумном. Да бисмо били способни да победимо оне који нас систематски уништавају, морамо прво да се информишемо, да схватимо шта се стварно дешава. Треба свако за себе проучити шта је то Европска унија, како функционише америчка инострана политика, чему је поента НАТО пакта, ко нам је историјски помагао, а ко ломио државу, која су основна начела либералне демократије и шта она значи за нас, итд. Постоји разлог због којег западна пропаганда постиже толике успехе, јер промовише линију мањег отпора. То је као да тренер спортисти који жели да трчи на маратону препоручује да цео дан седи у фотељи и једе хамбургере. Битка је у нама и прво морамо ту битку да добијемо - да у нама пробудимо свест. Остало ће доћи само по себи, јер нико не може бити јачи од воље народа.

Постоји разлог због којег западна пропаганда постиже толике успехе, јер промовише линију мањег отпора. То је као да тренер спортисти који жели да трчи на маратону препоручује да цео дан седи у фотељи и једе хамбургере.

Морамо да наставимо битку за оно што заслужујемо као народ и држава баш зато што је то тешко остварити, што је то изазов. Најважније је да слушамо шта нам срце говори. Верујем да је у духу нашег народа нешто што ниједан помпезни страни амбасадор,

Битка је у нама

Пише: Борис Малагурски
понедељак, 01 новембар 2010 13:22

корумпирани домаћи политичар или квазиновинар медијски замрачене Србије не може избрисати – воља за правдом, слободом и бољим животом. Знамо ми у дубини душе како живимо и ко је крив за то. Знамо ми да смо јак и слободарски народ, а да се то знање крије иза наслага лоших искустава, политичких заблуда и лењости коју морамо искоренити. Нек' нас други зову како хоће, ми знамо ко смо и шта смо. Нек' покушавају да нам ураде шта хоће, ми знамо да то никада нећемо прихватити и да ћемо се заувек борити за своје идеале. Ујединимо се и покажимо свету да смо способни да сами кројимо своју судбину. Доста је лажи, празних обећања, доста је страха који осећамо када помислимо да би могли нешто да променимо. Нико није превише млад, превише стар, превише заузет или превише финансијски угрожен да се укључи. Освојимо Србију заједно!